

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše (soudce zpravodaj) a soudců Pavla Molka a Ondřeje Bartoše v právní věci žalobce: **S. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2026, č. j. OAM-1412/VL-VL17-K01-2025, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 4. 5. 2026, č. j. 74 Az 8/2026-38,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 4. 5. 2026, č. j. 74 Az 8/2026-38, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud posuzoval, zda krajský soud přezkoumatelně vyhodnotil naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. Konkrétně zda žalobci na celém území Ukrajiny hrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí.

I. Vymezení věci

[2] Žalobce je ukrajinské národnosti a státní příslušnosti a hovoří rusky. Posledním místem jeho pobytu ve vlasti byl M., odkud pochází. Odtamtud vycestoval v lednu 2024, aby unikl nutnosti přijmout ruské občanství, jelikož žil na území Ukrajiny okupovaném Ruskou federací. Následně žil na území ČR jako osoba s přiznanou dočasnou ochranou. Jelikož však byl odsouzen na území Slovinska za umožnění nelegální migrace k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na více než jeden rok, o svůj pobytový status (dočasnou ochranu) přišel. Po svém návratu ze Slovinska na území ČR byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců.

[3] Po zajištění požádal žalobce dne 9. 12. 2025 o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod žádosti označil válku na Ukrajině a také obavu z mobilizace a domněnku, že by na Ukrajině mohl mít problémy kvůli svému dlouhodobému pobytu na okupovaném území a používání pouze ruského jazyka (neumí ukrajinsky). Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 11. 6. 2026 (dále jen „zákon o azylu“) neudělil.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu. V ní namítal, že žalovaný chybně posoudil důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť žalobci hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy z důvodu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy „vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“ To žalobce odůvodnil tak, že válečným konfliktem Ruska s Ukrajinou je zasaženo celé území Ukrajiny (nejen východní oblasti Ukrajiny, kde probíhají přímé pozemní střety) a útoky Ruska často míří nejen na čistě vojenské cíle, ale také na civilní objekty. Proto nesouhlasil s názorem žalovaného, že západní části Ukrajiny jsou relativně bezpečné, a poukázal na několik situací, kdy ruské útoky zasáhly cíle právě na západní Ukrajině. Ohledně zhoršování situace na celém území Ukrajiny žalobce odkázal na zpravodajské články a dokument Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, dle kterého počet civilních obětí konfliktu byl v roce 2025 o 31 % vyšší než v roce 2024. Podle žalobce popisoval žalovaný stav věcí v rozporu s reálnou situací v zemi, nevěnoval se například energetické nouzi postihující celé území Ukrajiny a způsobující potíže s dostupností zdravotní péče a výpadky signálu a internetu, tedy i nemožnosti použití systému včasného varování. Proto žalovaný dle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Zároveň žalovaný porušil princip legitimního očekávání, neboť ČR poskytuje občanům Ukrajiny ochranu pomocí institutu dočasné ochrany, který vychází z premisy, že ochranu zasluhují osoby z celého území Ukrajiny. Přestože žalobce do rozsahu této ochrany nespadá, neznamená to, že je pro něj situace v zemi původu nějak odlišná.

[5] Krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Předně nesouhlasil, že se žalobce snaží především o legalizaci svého pobytu v ČR a že jde o důvod mu přitěžující. Uvedl, že žalobce, jako v podstatě každý žadatel o mezinárodní ochranu, v konečném důsledku žádá o její udělení proto, aby mohl v České republice dlouhodobě legálně pobývat, což je vzhledem k účelu mezinárodní ochrany očekávatelné. Dále krajský soud vycházel z údajů v dokumentu *Informace OAMP Ukrajina, Bezpečnostní situace v západních oblastech Ukrajiny; Přeshraniční pohyb* ze dne 12. 1. 2026 (dále jen „Informace OAMP“), že ruské jednotky jsou schopny ostřelovat celé ukrajinské území. V posledním období (zejm. 2025) se intenzita ostřelování výrazně zvýšila a snížila se úspěšnost protivzdušné obrany zejména vůči balistickým/hypersonickým raketám. Podle krajského soudu je všeobecně známou informací, že se ruské útoky neomezují jen na válečnou frontu, ale cílí i na civilní obyvatelstvo a civilní infrastrukturu. Přestože z podkladů žalovaného (Informace OAMP) plyne, že většina útoků směřovala na východ a jihovýchod Ukrajiny, výskyt útoků v ostatních oblastech, včetně nejzápadnějších, podle krajského soudu rozhodně nelze označit za ojedinělé. S ohledem na výše uvedený vývoj situace na Ukrajině v roce 2025 spočívající v navýšení počtu civilních obětí oproti předchozím rokům, zároveň nelze dle krajského soudu relevantně argumentovat usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2024, sp. zn. III.

pokračování

ÚS 2620/24, o něž se žalovaný rovněž opíral. Proto krajský soud dospěl k závěru, že hrozba vážného ohrožení života nebo tělesné integrity žalobce z důvodu válečného konfliktu není v případě jeho návratu zpět na Ukrajinu toliko ojedinělá.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[6] Proti napadenému rozsudku podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které namítal, že napadený rozsudek trpí vadou spočívající v nesprávném právním posouzení otázky krajským soudem, resp. v nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.

[7] Stěžovatel úvodem nesouhlasí s názorem krajského soudu na účel jednání žalobce, pokud jde o legalizaci jeho pobytu na území ČR, tedy že snaha o legalizaci pobytu nemůže být žalobci k tíži. Stěžovatel je názoru, že žalobcův postup se neliší od obdobné situace osob, které na území ČR pobývají nelegálně a má za to, že v souladu s ustálenou judikaturou je důvodné k okolnostem a legálnosti pobytu žalobce při rozhodování o azylu přihlédnout.

[8] Stěžovatel dále namítl, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku možnosti udělení doplňkové ochrany, pokud dospěl k tomu, že žadateli v případě návratu na Ukrajinu hrozí vážné a individuální ohrožení života či tělesné integrity z důvodů svévolného (nerozlišujícího) násilí. Přestože krajský soud v napadeném rozsudku ocitoval část pasáže z Informace OAMP, nedůvodně shledal, že závěr stěžovatele o bezpečnosti tzv. oblastí návratu, tedy západní Ukrajiny, kam by se mohl žadatel přestěhovat v rámci vnitřního přesídlení, neobstojí. Stěžovatel však ve svém rozhodnutí podrobně popsal situaci na Ukrajině s tím, že se nejedná o totální konflikt. Ve vyjádření k žalobě také odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 1054/25, v němž Ústavní soud shledal, že válečný konflikt nepostihuje celé území Ukrajiny se stejnou intenzitou, obecné poměry v zemi původu samy o sobě brání přemístění osoby do této země z důvodu hrozícího porušení čl. 3 Úmluvy pouze ve skutečně extrémních případech. Ústavní soud dále pokračoval, že přestože to neznamená, že by bezpečnostní situace na Ukrajině nehrála v úvahách o přípustnosti vydání stěžovatele žádnou roli, je obecné informace o situaci v této zemi třeba posuzovat v kontextu individuálních okolností. Ve vyjádření k žalobě stěžovatel zaslal též coby podpůrný materiál dokument *Možnost realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině*, který se rovněž věnuje bezpečnostní situaci na Ukrajině. Krajský soud však tento materiál zcela pominul. Ve vyjádření k žalobě stěžovatel znovu argumentoval jednotlivými pasážemi z napadeného rozhodnutí (není pravdou, jak tvrdí krajský soud, že pouze odkázal na napadené rozhodnutí).

[9] Stěžovatel nepopřel možnost útoků v západní Ukrajině, ale popsal, že s ohledem na menší počet útoků a nižší časovou frekvenci je návrat žalobce možný a nelze již hovořit o nerozlišujícím, svévolném násilí. Toto doložil s přiměřenou pravděpodobností. Stěžovatel uvedl, že žalobci proto nehrozí ohrožení jeho integrity nijak víc než většině obyvatel v tamních západních částech. I s ohledem na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2024, sp. zn. III. ÚS 2620/24, je názoru, že válečný konflikt na Ukrajině je teritoriálně lokalizovaný bez zásadních dynamicky se vyvíjejících územních ztrát nebo zisků a bezprostředně se netýká celého území Ukrajiny. Krajský soud se dle stěžovatele nevypořádal s argumenty

stěžovatele v celé šíři, rovněž pominul argumenty uvedené ve vyjádření stěžovatele k žalobě a přisvědčil žalobě, když se opíral jen o obecné informace a o fakt, že nejvíce útoků sice bylo ve východní Ukrajině, nicméně útoky ruských sil směřovaly i na západ.

[10] Stěžovatel dále namítá, že pokud krajský soud vycházel z obecně známých informací z médií a uvedl, že se jedná o notorietu, měl stěžovatel mít možnost se k nim před vydáním rozsudku vyjádřit. To mu nebylo umožněno, neboť o tom nebyl informován. Stěžovatel nadto namítá, že ani skutečnosti z médií, které soud v napadeném rozsudku citoval, se netýkaly žalobce, neboť skutečnost, že 30. 4. 2026 proběhl ruský útok na jihoukrajinské město Oděsa, nedokládá svévolné a nerozlišující násilí na jiných místech Ukrajiny. Stejně tak to nedokládají obecná tvrzení, že rok 2025 byl na Ukrajině tragický co do počtu obětí.

[11] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[13] Kasační stížnost je přijatelná. Krajský soud totiž zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a sice vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tím se dopustil zásadního procesního pochybení, které mohlo mít vliv na výsledek soudního řízení.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*

[16] Podle § 2 odst. 7 zákona o azylu *pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá*

pokračování

odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

[17] Krajský soud opřel svůj závěr, že hrozba vážného ohrožení života nebo tělesné integrity žalobce není v případě jeho návratu zpět na Ukrajinu ojedinělá, o to, že (1) výskyt útoků ani v nejzápadnějších oblastech Ukrajiny rozhodně nelze označit za ojedinělý, (2) ruské útoky se neomezují jen na válečnou frontu, ale často cílí i na civilní obyvatelstvo a civilní infrastrukturu, (3) zpravodajské reportáže zdůrazňují, že rok 2025 byl na Ukrajině druhým nejtragičtějším co do počtu civilních obětí války na Ukrajině, a (4) s ohledem na toto navýšení obětí v roce 2025 nelze argumentovat usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2024, sp. zn. III. ÚS 2620/24.

[18] Přestože NSS v obecné rovině nezpochybňuje argumenty krajského soudu uvedené v bodě výše pod čísly 2 a 3, je nutno uvést, že se stěžovatel ve svém rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě podrobně zabýval bezpečnostní situací v západních oblastech Ukrajiny. Konkrétně uváděl počty vzdušných útoků v těchto částech země (například uvedl, že Zakarpatská nebo Černovická oblast čelila od začátku konfliktu osmi vzdušným útokům ve srovnání s několika tisíci vzdušnými útoky měsíčně celkem v roce 2025), poukázal na existující systém varování před útoky, počty protileteckých krytů a dále poukázal na to, že ukrajinské úřady evidovaly k dubnu 2026 přes 3,694 mil. osob registrovaných jako vnitřně vysídlené osoby. Uvedl, že Ukrajina má přijata legislativní opatření upravující postavení vnitřně vysídlených osob, která mimo jiné upravují jejich přístup ke službám, např. zdravotnictví, soudnímu systému nebo sociální podpoře, vč. podpory ubytování apod. Stěžovatel tedy shrnul, že vnitřní přesídlení v rámci země je s ohledem na agresi Ruské federace pro mnoho občanů první volbou a ukrajinský stát své občany v této situaci podporuje.

[19] Z toho stěžovatel na základě rozsudku NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68 dovodil, že žalobci nehrozí vážné a individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí. Tento rozsudek definuje svévolné a nerozlišující násilí jako *ohrožení života nebo nedotknutelnosti, které se může rozšířit na osoby bez ohledu na jejich osobní situaci, pokud míra ohrožení, kterou se vyznačuje probíhající ozbrojený konflikt, dosáhne natolik vysoké úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by civilista byl v případě vrácení do dotyčné země nebo případně regionu vystaven – z pouhého důvodu své přítomnosti na území této země nebo regionu – reálnému nebezpečí uvedeného ohrožení*. Přestože z okolností uvedených ve správním rozhodnutí je patrné, že rizika ohrožení života ani v západních oblastech Ukrajiny v důsledku aktuálního konfliktu nelze zcela vyloučit, stěžovatel popsal, proč jsou rizika ohrožení v západních částech Ukrajiny výrazně nižší než v částech, kde probíhá těžiště konfliktu, a opírá to o konkrétní data. Stěžovatel tak ve správním rozhodnutí popsal, proč podle něj neexistují závažné důvody se domnívat, že žalobce bude vystaven reálnému nebezpečí v důsledku ozbrojeného konfliktu, bude-li se nacházet v západní části země. Jinými slovy řečeno, ojedinělé útoky ve spojení se systémem včasného varování a existencí dostatečného počtu protileteckých krytů nepovažoval za reálné nebezpečí ve smyslu citovaného rozsudku, což je podpořeno i faktem, že západní část země využívá mnoho občanů Ukrajiny k vnitřnímu přesídlení. Krajský soud se vůči úvaze, že malé riziko zasažení válečným konfliktem nedosahuje míry požadovaného reálného nebezpečí, nijak nevymezil. Naopak na ni zjevně navázal, neboť posuzoval, zda se o ojedinělé

útoky jedná, nebo nikoliv. Nejvyššímu správnímu soudu proto nepřísluší přezkoumávat správnost východiska, že jednotlivé útoky nepředstavují reálné nebezpečí svévolného (nerozlišujícího) násilí. Nemíří do něj totiž důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a proto z něj bez dalšího vychází.

[20] Ačkoli tedy krajský soud vyšel ze stejného právního hodnocení jako žalovaný, přezkoumatelně nevysvětlil, proč nepovažuje útoky na západní části Ukrajiny za ojedinělé, ani se nevypořádal s tím, proč není relevantní stěžovatelův poukaz na dostatek protiletectvých krytů a systém včasného varování.

[21] Pokud jde o dílčí závěr krajského soudu, že výskyt útoků ani v nejzápadnějších oblastech Ukrajiny rozhodně nelze označit za ojedinělý (viz shora bod [17] ad 1), není patrné, o jakou úvahu krajský soud tento závěr opírá. Krajský soud neuvedl, jaký výskyt útoků by za ojedinělý považoval a proč dospěl k závěru (rozdílného oproti stěžovateli), že stěžovatelem popsané útoky ojedinělé nejsou.

[22] Úvahy krajského soudu, že ruské útoky se neomezuji jen na válečnou frontu, ale často cílí i na civilní obyvatelstvo a civilní infrastrukturu a zpravodajské reportáže zdůrazňují, že rok 2025 byl na Ukrajině druhým nejtragičtějším co do počtu civilních obětí války na Ukrajině (viz shora bod [17] ad 2 a 3), nevyvrací úvahy žalovaného, že situace je odlišná v oblastech blízkých frontě a v oblastech vzdálenějších. Pouhý odkaz krajského soudu na reportáž odkazující se na údaje OSN nevypovídá o tom, zda a jak se navýšení počtu civilních obětí v roce 2025 týká celého území Ukrajiny a nakolik částí, které stěžovatel označuje za relativně bezpečné. Ani žalovaný totiž nijak nezpochybňuje, že ruské útoky se neomezuji jen na válečnou frontu, ale často cílí i na civilní obyvatelstvo a civilní infrastrukturu.

[23] S ohledem na výše uvedené neobstojí ani závěr krajského soudu, proč považuje za překonané usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2024, sp. zn. III. ÚS 2620/24 (viz shora bod [17] ad 4). Tento závěr byl totiž opřen právě o navýšení počtu civilních obětí na území celé Ukrajiny.

[24] NSS shledal, že není podstatné se zabývat otázkou, zda mělo být stěžovateli umožněno vyjádřit se k soudem tvrzeným notoriétám. Krajským soudem uváděné obecně známé skutečnosti se opět vztahovaly obecně k území Ukrajiny. Stěžovatelova argumentace ve správním rozhodnutí i vyjádření k žalobě však mířila k západním oblastem Ukrajiny, které považuje žalovaný za relativně bezpečné. Krajským soudem uváděné notoriety tak nejsou pro posouzení věci relevantní.

[25] Naopak důvodnou NSS neshledal kasační námitku stěžovatele, že krajský soud nepřihlédl k tomu, že se žalobce žádostí o mezinárodní ochranu domáhal primárně legalizace svého pobytu na území ČR. NSS souhlasí s krajským soudem, že každý žadatel o mezinárodní ochranu v konečném důsledku žádá o její udělení proto, aby mohl v České republice legálně pobývat. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí neuvádí konkrétní důvody, proč měla žádost žalobce představovat primárně a pouze jeho snahu o legalizaci pobytu. Žalobce naopak předložil řadu konkrétních argumentů, proč se obává návratu na Ukrajinu, a stěžovatel je ostatně také vypořádával. Žalobcem citovaný rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2023, č. j. 6 Azs 154/2022–34, je na nynější situaci nepřiléhavý. Je sice pravda, že žalobce požádal

pokračování

o mezinárodní ochranu až po svém zajištění, avšak ze správního spisu plyne, že se předtím z vlastní vůle dostavil na pracoviště Policie ČR, aby požádal znovu o dočasnou ochranu, a teprve tehdy byl prokazatelně seznámen s tím, že mu byl na základě odsouzení ve Slovinsku zakázán pobyt v EU. Bezprostředně poté byl zajištěn. Z ničeho tedy neplyne, že by žalobce zamýšlel dlouhodobě nelegálně pobývat na území ČR, naopak ze správního spisu plyne, že se snažil svou pobytovou situaci řešit v období cca 2 týdnů po návratu na území ČR.

[26] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud proto rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude na krajském soudu buď aby odlišně od žalovaného vyložil pojem reálného nebezpečí ve smyslu rozsudku č. j. 5 Azs 28/2008-68, nebo aby přezkoumatelně vyložil, proč nelze útoky na oblasti uvedené stěžovatelem považovat za ojedinělé. Je také namístě aby přihlédl k nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2025, sp. zn. I. ÚS 1054/25, na který poukazuje stěžovatel. Při tom bude muset zvážit, zda a případně nakolik jsou jeho závěry přenositelné na řízení o mezinárodní ochraně vzhledem k tomu, že se nález týká extradice trestně stíhaných osob.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že krajský soud zatížil řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Zrušil proto napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. července 2026

Petr Mikeš
předseda senátu